Ч. 2. Четвер 4 (16) січня 1896. Рік VI.

**Виходить у Львові** що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

**Редакция і Адміністрация:** улиця Чарнецкого ч. 8.

**Письма** приймають ся лиш франковані.

**Рукописи** звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

**Рекламациї** незапечатані вільні від оплати почтової.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

**Передплата** у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостах на провінциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

## Сойм краєвий.

*(7. засїдане з дня 14 січня 1896).*

Вчерашне засїдане Сойму було знову замітне відповідями на всїлякі інтерпеляциї. На одну інтерпеляцию відповідав член Видїлу краєвого др. Савчак іменем того-ж Видїлу а на чотири відповідав комісар правительственний радник Двору ґр. Лось.

### Справа еміґрациї.

Член Видїлу краєвого др. Савчак відповідаючи на інтерпеляцию пос. Остапчука в справі еміґрациї селян сказав, що в справозданю Видїлу краєвого єсть згадка о еміґрациї до Америки північної і Канади. Селяни виходили головно до Бразилії і длятого Видїл краєвий сею справою найбільше займав ся. Видїл краєвий удїлив товариству сьв. Рафаїла запомоги 300 зр. по мисли ухвали Сойму, щоби оно вислало др. Семирадского до Дженови і Удіни в справі розслїдженя надужить аґентів. Опісля удїлив Видїл краєвий тому-ж товариству ще дальших 500 зр. запомоги. Однакож за кожду чинність того товариства Видїл не може брати на себе одвічальности. На питане, чи правдою єсть, що Видїл краєвий в порозуміню з Намістництвом думають реактивувати се товариство, відповів др. Савчак, що товариство не розвязало ся і реактивувати его не потреба. Видїл краєвий не думає тепер робити ніяких заряджень в цїли поведеня еміґрациї на практичнїйші дороги, бо не хоче пересуджувати ухвал які евентуально вийдуть від Сойму на внесенє комісиї еміґрацийної.

### Мундури шкільні.

Комісар правительственний, радник Двору ґр. Лось відповідаючи на інтерпеляцию пос. Шведа в справі мундурів шкільних, сказав: Ношенє мундурів в сїм році шкільнім не єсть ще обовязком, а внаслїдок того не могло нікому перешкодити в посиланю сина до шкіл середних. Мушу сконстатувати, що в сїм році шкільнім число учеників в школах середних збільшило ся в порівнаню з минувшим роком о 879.

Коли отже мундури шкільні не суть ще, але будуть обовязкові аж від року шкільного 1896/7, і коли тепер не можна ще оцїнити, чи будуть дійстно робити яку перешкоду у фреквенциї шкіл середних, а іменно, чи набутє мундура шкільного буде сполучене з більшим видатком для родичів, як набутє якого небудь иншого приличного одїня, длятого власти шкільні не мали доси підстави анї причини брати під розвагу усуванє примусу ношеня мундурів шкільних — а тим менше, що мундури шкільні заведені в силу Найв. рішеня наслїдком двократної ухвали Сойму з важних причин педаґоґічних; що там, де їх тепер носять ученики в більшім числї, показали ся дуже пожиточним і спасенним средством педаґоґічним; наконець що в ріжних ґімназиях приготовлено вже значні фонди, щоби здібним а бідним ученикам улекшити тим способом купно мундурів.

Відповідь на інтерпеляцию пос. Поточка в справі рогатки в Хелмцу коло Лиманової, поминаємо, яко справу чисто льокальну, котра може інтересувати хиба людий в Хелмцу і єго околици в західній Галичинї.

### Інтерпеляция пос. Окуневского.

На засїданю вис. Сойму з дня 3 с. м. поставили пос. Окуневский і товариші інтерпеляцию до комісаря правительственного, в котрій питають, чи звістно правительству, що стрийский староста веде слїдство против селян, котрі брали участь в депутациї до Найясн. Пана і що комендант постерунку жандармериї Жак при такім слїдстві в Лисятичах назвав тих селян, котрі їздили до Найясн. Пана, „лайдаками, пся кров хлопска, кримінальники“ — і що думає правительство зробити, щоби такому поступованю конець зробити.

На то маю честь відповісти, що староста стрийский, завізваний до вияснення піднесених закидів, доніс, що наведена в інтерпеляциї обставина, мов би то він сам особисто або через жандармерию мав переводити якесь слїдство против тих селян, стрийского повіта, котрі брали участь в депутациї до Найясн. Пана, єсть зовсїм неоправдана і безпідставна і що анї староста сам, анї через підвластні орґани не заряджував в тім взглядї ніякого слїдства. Повисший закид може хиба відносити ся до того, що староста будучи начальником повіту єсть обовязаний знати о тім, що дїє ся в єго повітї, і старав ся довідатись, котрі селяни брали участь в депутациї та чи на ту цїль збирано складки в повітї — в чім не можна добачити нїчого незаконного.

Так само безпідставний єсть дальший закид, мов би то староста жадав від уряду громадского в Стиняві вижній предложеня реляц念 яким коштом тамошні селяни їздили до Відня, бо староста каже рішучо, що анї від зверхности громадскої в Стиняві вижній, анї

2)

# БЕН ГУР.

ОПОВІДАНЄ З ЧАСІВ ХРИСТОВИХ.

**ЛЮДВИКА ВАЛЛЯСА.**

(Дальше.)

На лици Інда проявив ся усьміх вдоволеня.

— В північній сторонї моєї вітчини — говорив Грек дальше — в Тесалії, єсть гора, звана Олімпом, а мої краяни кажуть, що там жиють боги. Там, кажуть, найстарший бог Зевес, виставив собі своє помешканє. Я пішов туди. На полуднево-всхідній сторонї гори знайшов я печеру; там зробив я собі в ній хату і жив там на самотї та розважав, або радше цїлою душею і тїлом вижидав обявленя. Я вірив в найвисшого, невидимого Бога, а та моя віра була так непохитна, що я був певний милосердия єго і надіяв ся кріпко, що він менї обявить ся.

— Як обявляє ся всїм, — докинув тут Інд — що з повною вірою молять ся до него.

— Але послухайте дальше, братя — говорив Грек знову — вхід до моєї печери єсть напротив моря, званого термейским заливом. — Одного дня побачив я, як з одного корабля, що туди перепливав, упав у воду якийсь чоловік. Я виратував єго, приймив єго до себе і взяв єго в свою опіку. То був жид, що знав добре історию і закони свого народу. Від него довідав ся я, що той Бог, до котрого я молю ся, єсть дійстно, що він вже від богато сот лїт єсть законодателем, володїтелем і королем жидівского народу. А чим же була ся вість як не обявленєм, котрого я так дуже бажав? Моя віра не була надаремна: Бог обявив ся менї. Присланий менї тим способом чоловік розповів менї ще більше. Він казав, що пророки, котрі при першім обявленю ходили з Богом і з ним розмавляли, прийдуть знову. Він казав, що пророки, котрі при першім обявленю ходили з Богом і з ним розмавляли, прийдуть знову. Він назвав менї по імени тих пророків і наводив їх дослівні слова із сьвятих книг. Він сказав менї відтак, що прийшов час другого обявленя, і що саме тепер виглядають того в Єрусалимі.

Грек притих. Лице єго вкрило ся сумом.

— Правда — відозвав ся він по хвили знову — правда, що той чоловік казав менї, що той Бог і то обявленє єсть лиш для жидів; той, що має прийти, стане королем жидівским. — „Хиба-ж для прочого сьвіта нема ніякої надії?“ — спитав я єго. — „Нема!“ — відповів він гордо; — „нема, бо ми вибраний нарід божий“. Але та відповідь не розвіяла ніяк моєї надії. Длячого-ж мав би Бог обмежати свою любов і свої добродійства лиш на один нарід, так сказати би на одну родину? — Менї треба було конче в тім впевнити ся. По довгім наставаню переміг я гордість того чоловіка і довідав ся, що єго праотцї були лиш вибраним орудием для заховання правди, щоби сьвіт прийшов наконець до пізнаня і був спасений. Коли жид пішов собі від мене і я остав ся знову сам один, став я знову молити ся, щоби стати ся достойним увидїти короля, коли він прийде і поклонити ся єму. Коли я так одного вечера сидїв перед моєю печерою і роздумував, побачив я нараз серед темноти, яка насунулась була на море, звідду. Она підоймала ся поволи і підходила чим раз близше, наконець станула і сьвітила ясно над горою, ба над моєю печерою, так, що все єї сьвітло падало на мене. Я так вдивив ся в ню, що й заснув. А в снї чую голос: О Каспаре, віра твоя побідила! Блаженний ти! З двома другими, що прийдуть з найдальших кінців землї, побачиш того, що приобіцяний народам і даш о нім сьвідоцтво! Уповай на духа, що буде тебе вести!

— Я пробудив ся досьвіта і дух як би сонце осьвітив мене. Я скинув мою одежу пустинника і убрав давну одіж. З кривки виймив я скарб, що принїс був єго з міста. Попри мою домівку плив корабель; я казав перевезти ся на него і приїхав до Антиохії. Там купив я собі отсего верблюда і все що було потреба. Вздовж берегів Оронту [1]) їхав я через Емезу [2]),

[1]) Оронтес, ріка звана нинї Нар-ель-Азі випливає з гір Лібанон, плиve попід міста Гомс і Антакію та впадає до моря Середземного.

від ніякої иншої зверхности громадскої подібної реляциї не жадав.

Що-до закиду, зробленого командантови постерунку, Жакови, зарядила краєва команда жандармериї, котрій подано зміст інтерпеляциї до відомости, доходженє, котрого вислїдок єсть слїдуючий:

Комендант постерунку жандармериї в Лисятичах, Йосиф Жак, довідавши ся, що в Лисятичах збирає Андрусь Берник грошеві складки і знаючи о тім, що збиранє складок без позволеня єсть заборонене, старав ся розслїдити, від кого Берник складки збирав, щоби міг зробити приписаний донос. Вислїдивши двох сьвідків в особі Михайла Струка і Михайла Станїслава, відозвав ся до них тими словами: „Такому лайдакови як Берник, даєте гроші". Берник довідавшись о тім, пішов до адвоката в Стрию, щоби в єго імени вніс жалобу о оскорбу чести, жалоба однакож доси не наспіла до дотичної власти. Як Андрусь Берник, так і наведені повисше два сьвідки зізнали виразно, що повисші слова не відносили ся до членів депутациї, лиш до особи Андруся Берника. То само заявили також два члени депутациї Іван Кизима і Бойко — в виду чого містяче ся в інтерпеляциї твердженє, що той жандарм назвав членів депутациї „лайдаками, пся кров хлопска, кримінальники", не єсть згідне з правдою. А хоч Андрусь Берник жалоби доси не вніс, краєва команда жандармериї не залишить строго укарати команданта постерунку Жака, за повисше невідповідне висловлене ся підчас служби.

### Справа реґуляциї Сяну під Торками.

На інтерпеляцию послів Новаковского і товаришів в справі місцевої реґуляциї Сяну під Торками, Поздячем, Наклом, Стубнои і Стубенком маю честь відповісти, що причина, що реґуляциї на сїм просторі не розпочато доси, ані не виготовлено доси проєкту, лежить в тім, що реґуляция того простору буде коштувати 400.000 зр., отже суму не лиш безвзглядно, але й в виду цїлої дотациї на Сян, виносячої в послїдних роках 128.500 зр. річно, так високу що не можна видати єї доривочно в короткім часї, лиш після систематичного розкладу через кілька лїт. Позаяк після вимог технїчних треба перевести насамперед реґуляцию Сяну межи Перемишлем а Белестрашичами, отже аж по довершеню тих робіт можна буде приступити до реґуляциї Сяну від Торок до Стубенка. Скажу ще, що реґуляцию Сяну в Перемишли вже розпочато, а дальше до Болестрашич приготовлено. — Робота поступає поволи, бо треба робити богато перекопів, а вивластненє ґрунтів займає богато часу і стрічає многі трудности. Наконець скажу, що-до обставини наведеної в інтерпеляциї, мов би субвенция краєва 5000 зр., призначена на реґуляцию від 1894 р. лежала без ужитку, що суму ту ужито на иншу цїль.

### Справа конкуренциї церковної.

Мінїстерство просьвіти надіслало вже до Намістництва проєкт закона зміняючий дотепершний закон о конкуренциї церковній. В предложеню тім розходить ся о то, щоби потягнути до конкуренциї церковної також тих властителїв більших посїлостий, котрі не мешкають в парохії. Крім того розходить ся також о то, щоби якось увільнити сторони від конкуренциї до матерної церкви, коли в якійсь громадї єсть дочерна церков, з експонованим сотрудником, маючим всї права пароха.

Коли на вчерашнім засїданю пос. Швед поставив інтерпеляцию в справі конкуренциї церковної, то комісар правительственний відповів єму, що проєкт правительства буде сими днями предложений соймови.

### Комисия еміґрацийна.

До комісиї еміґрацийної, зложеної з 15 членів, вибрано слїдуючих послів: Вахнянин, Вівієн, Бернадзїковский, Дата, Дїдушицкий Стан., Фр. Єнджейович, Крамарчик, Мерунович, Менциньский, В. Незабитовский, Остапчук, Пілят, Пінїньский, Саля, Теодорович.

## Перегляд полїтичний.

Досить сензацийна вість наспіла нинї з Відня. Ото Fremdenblatt довідує ся яко певну річ, що ческий намістник ґр. Тун віднїс ся був з просьбою до правительства ще дня 7 с. м., щоби оно предложило єго димісию Є. Вел. Цїсареви. Правительство вдоволило єго просьбі а рівночасно приняло до відомости патріотичну готовість намістника позістати аж до кінця сойму. Правительство просило єго о то, щоби він через той час остав ся на так труднім і повнім одвічальности становищи.

Віденьскі ґазети доносять, що в Радї державній будуть предложені крім загального проєкту підвисшеня платнї урядників також окремі проєкти підвисшеня платнї професорів университетских і шкіл середних.

Здаєсь, що справа трансвальска не промине так тихо, як то первістно здавало ся. Трансвальский посол в Парижи сказав, що Трансвалїя не думає виповідати угоди з 1884 р., але й не позволить толкувати єї фальшиво. Анґлійский мінїстер справ заграничних в Нюкестль мав знову бесїду, в котрій сказав, що справа венецуельска закінчить ся добре, а щодо Трансвалїї, то правительство постановило з цїлою енерґією держати ся угоди з 1884 р., але тим не думає зовсїм шкодити другим державам. Рівночасно же доносять з Льондону, що анґлійска адміралїция завізвала найменші фірми корабельнї, щоби зараз приготовили ся до будови 10 кораблїв воєнних і не принимали нїякої иншої роботи.

## Новинки.

*Львів дня 15 сїчня 1896.*

— **Іменованя.** П. Мінїстер просьвіти іменував катихита при учительскій семинариї в Тернополи о. Дениса Дорожиньского дїйстним гр. кат. катихитом при академічній (рускій) гімназиї у Львові.

— **Відзначеня.** Є. Вел. Цїсар надав о. Йосифу Гладишовскому, гр. кат. парохови в Дорогомишли лицарский хрест ордера Франц Йосифа. — Професор львівского университету Людвик Цвиклиньский одержав титул радника Двору.

— **Почетне горожаньство** надала рада громадска міста Радимна о. Львови Пасторови, свому місцевому пароховй, основателеви та директорови

---

Дамаск, Бостру та Філядельфію і ось приїхав сюди щасливо. — То, братя, моя істория. Розкажіть же ви тепер свою!

Єгиптиянин та Інд глянули по собі; перший з них дав знак, а другий став розповідати.

— Наш брат добре говорив, нехай би й мої слова були такі мудрі! — По хвили надуми говорив він дальше:

— Мої братя! Менї на імя Мельхіор. Моя мова, коли не найстарша на сьвітї, то все-таки тота, котра перша стала уживати письма, індийский санскрит; я родом Інд. Мій нарід і єго віра старі; в тій вірі і я виховав ся. Я брамою[3]). Тота віра мимо своїх безчисленних наук і законів лишила пустку в моїй души. В безрадности мого духа пошукав я собі місце, де міг бути сам один лиш з Богом. Я ішов вздовж Ґанґеса[4]) аж до єго жерел і прийшов в гори Гімаляя. Там осів я здалека від сьвіта, щоби з Богом в молитві і розважаню, постити і морити ся та приготовляти ся на смерть. Коли я так одного разу ходив сам один і повен бажаня сказав сам до себе: Коли-ж з'явить ся Бог і спасе мене? Хиба-ж нема спасения? — заблисло нараз серед темноти сьвітло. Я побачив звізду, що ішла просто до мене і наконець станула надо мною. Сьвітло єї зловило мене за очи. Я упав на землю. Аж ось почув я голос, що безконечно милими звуками промовив до мене: „Твоє упованє винагородило ся тобі. Блаженний ти, сину Індиї. Зближає ся спасенє. З двома другими з найдальших кінців землї побачиш Спасителя і даш о Нім сьвідоцтво. Збери ся завтра в дорогу та іди їм на стрічу. Уповай на духа, що буде тебе вести!" — І від того часу сьвітила менї тота звізда, котру я тої ночи перший раз побачив. На другий день вибрав ся я в дорогу. Я ішов через Лагору[5]), Кабуль та Ізед до Іспагану. Там купив я верблюда. В Баґдадї не чекав я на каравану, але поїхав сам один дальше — не бояв ся, бо дух був при менї; він ще й тепер зі мною. Яка-ж жде нас честь, мої братя! Побачимо Спасителя, будемо з Ним говорити, поклонимо ся Єму! — Я скінчив.

Рухливий Грек почав славословити і висказувати свою радість. — Відтак промовив Єгиптиянин:

— Ваші слова, мої братя, походять від духа, і дух учить мене їх розуміти. Послухайте-ж моєї історії:

Він напив ся трохи води і став розповідати:

Я з княжої сьвященичої родини, родом з Александриї а вихований, як пристало на мій стан і моє достоїньство. Але вже дуже рано став я невдоволений. Наука о вандрівцї души[6]) не могла вдоволити мого духа. Менї здавало ся, що душа призначена до чогось висшого. По довгім роздумуваню стало менї ясно, що смерть — хвиля, в котрій душа розлучає ся з тїлом — єсть також і хвилею, в котрій душа злого іде на вічну загладу, а душа доброго покликує ся до вічної нагороди. Я відступив від всего сьвіта і жив лиш молитвою. Я зайшов далеко в глубину Африки. На одній високій горі, сподом котрої пливе ріка, зробив я собі домівку. Овочі пальми живили моє тїло, а молитва мою душу. Одного вечера, коли я так розважав і вздихав за тим, що має принести сьвітови спасенє, побачив ся я нараз в якімсь такім сьвітлї, що аж за очи ловило. Я підняв очи в гору — і ото, надомною сьвітила звізда на небі! Я припав лицем до землї, бо то не була звичайна звізда, а надземний голос промовив до мене: „Я вислухав твою молитву. Блаженний ти, бо зближає ся спасенє! З двома другими з кінців землї побачиш Спасителя і даш сьвідоцтво о Нїм. Збери ся рано в дорогу та іди їм на стрічу. А коли прийдете до міста Єрусалима, то питайте людий: „Де єсть новонароджений цар юдейский? Бо ми виділи єго звізду на всході та йдемо єму поклонити ся". — Уповай на духа, а він тебе заведе! — І сьвітло роз'яснило мою душу та завело мене до Мемфіса[7]), де я купив собі верблюда, а відтак через Суез та Куфілех, через Моаб та Аммон приїхав сюди. — З нами Бог, мої братя!

Як би їх перла якаєсь внутрішна сила, всї три товариші подали собі руки.

Хиба-ж объявлене може бути яснійше? — спитав послїдний бесїдник, іменем Валтазар, а відтак закінчив своє оповіданє словами: Скоро знайдемо Господа, то з нами поклонять ся Єму всї народи.

Они встали і вийшли перед намет. На широкій пустини була тишина доокола. Небо було ясне. Сонце вже клонило ся до заходу, бо обід і ті оповіданя, з котрих ми навели лиш їх головний зміст, заняли кілька годин часу. На дворі верблюди спали. По хвили взяли ся всї три чужинцї розбирати намет, побудили звірята, сїли на них і під проводом Єгиптиянина поїхали в дальшу дорогу. Їхали на захід. Ніч спускала ся вже на пустиню і ослоною темряви вкрила самотних подорожних. Они їхали мовчки. — Незадовго зпоза розсунених

---

2) Емеза (нинї Гомс), Бостра (Бусра), Філядельфія (або Аммон) — стародавні великі міста в теперішній Сириї, з котрих нинї стоять лиш развалини.

3) Браман, слово санскритске або старо-індийске означає первістно силу приєднуваня богів людям, а відтак і того, хто має ту силу.

4) Ґанґес, сьвята ріка у Індів, виливає з гір Гімаляя, а впадає до Індийского океана.

5) Лягор, місто у вхідній Індиї, Кабуль місто в Афґанїстанї, Іспаган — в Перзиї.

6) Стародавні Єгиптяни думали, що душа по смерти переходить в камїнну або деревляну подобизну, звану „Ка".

7) Мемфіс, давна столиця Єгипту.

Товариства поворозничого і послови до Ради державної, і польскому писателеви Іванови Захариясевичеви.

— **Іспит кваліфікацийний** для учителїв шкіл народних перед комісиєю іспитовою в Терноп᾽оли розпічне ся дня 17 лютого с. р. Поданя заосмотрені відповідними документами треба вносити найпізнїйше до дня 8 лютого с. р. до дирекциї ц. к. комісиї іспитової на руки дотичних шкільних Рад окружних. Поданя надіслані по речинци не будуть увзгляднені.

— **Консулят німецкий** постановило установити у Львові нїмецка правительство для Галичини і Буковини. Консулем іменований радник при нїмецкім посольстві у Відни бар. Шпессгардт, котрий вже в другій половинї лютого прибуде до Львова.

— **З перемискої епархії.** Презенти одержали оо.: Лев Щавиньский парох зі Старого Міста на парохію цїсарского надаця в Самборі, а Теодос. Дуркот на Смерековець, біцкого деканата. — Посьвящене одержали дня 7 с. м. кандидати духовного стану: Евдоким Васильчак, Конст. Вандзиляк, Григ. Іваницкий, Ром. Крушиньский, Евг. козаневиъ. Стеф. Макар, Конст. Миколаевич, Йос. Пелехович, Кир. Пирожок, Мих. Нлювак, Григ. Романець. Лонг. Тустановский, Павло Тимкевич, Іп. Хиляк, Сем. Чижович, Мир. Чирняньский.

— **Важне для еміґрантів.** Насціла вість — о скілько правдива, ще не знаємо, що австрийскому консулеви в Дженові (Genova) удало ся при помочи тамошного інспектора порту відобрати від одного аґента 1.700 зр., котрі він видурив від еміґрантів, що оногди числом 700 поплили до Бразилії. Часть тих гроший віддано зараз селянам а 1.000 зр. вислав консулят до Галичини яко гроші, котрі забрали аґенти титулом задатку від 99 родин, котрі ще перебувають в Галичинї, а котрі вже не можуть бути перевезені безплатно до Бразилії.

— **Еміґрантів** обовязаних служити у войску арештувала 11 с. м. краківска поліция на тамошнім двірци. Були то селяни Кот Павло, Йосиф Гахнїк і Йосиф Кмець — всї три з рончицкого повіта. Всї три задумали були виносити ся до Америки і мали при собі по 120 до 125 зр.

— **Холєра** держить ся в трех місцевостях в Галичинї, а то в Гусятинї, в Перемишли і в Теребовли. У всї тих місцевостях було дня 13 січня четверо недужих на холєру, котрі полишили ся в лїченю.

— **Стрейк в львівских друкарнях** готов розпочати ся з початком лютого. Властителї друкарень галицких з'їхали ся до Львова і в днях 5 і 6 с. м. відбули свої наради, на котрих між иншим ухвалили цїни для складачів і постановили завязати союз властителїв галицких друкарень з осїдком у Львові. Завізвали також на свої збори і складачів, котрим оповістили свої ухвали що-до цїнника робіт друкарских. Опісля 12 с. м. тутешний „Збір товаришів друкарских“ відбув загальні збори, на котрі явило ся над 150 членів. Збори тї ухвалили між иншим: 1) не припяти ухваленого властителями друкарень цїнника; 2) обставати при своїх домаганях, заявлених властителям друкарень на їх зборах; 3) уповажнити виділ збору до переговорів з властителями друкарень в справі цїнника; 4) виповити дня 15 с. м. на 14 днів роботу, а коли би до 1 лютого не прийшло до згоди, то з днем 3 лютого розпочати безробітє.

— **Живий небіщик.** У Відни проживає тепер в нуждї свояк нїмецкого фільософа Мендельсона, Маєр Герш Мендельсон. Він мав папери, з котрих показує ся, що славний фільософ був рідним братом его дїда, однако перед кількома лїтами лучила ся з ним така пригода. Він подав в 1893 р. просьбу до заряду липскої фундациї Мендельсонівскої для убогих свояків о принять, але єму відмовили, бо уряд спису померших у Франкфуртї над Меном зачислив его до померших. Отже два роки блукав ся той нещасливий чоловік по сьвітї і по ріжних урядах, щоби доказати, що він не умер а жиє. Вкінци єму то удало ся, але нїхто не повірив би, що тілько трудів треба перенести, щоби урядово відзискати житє, котрого ще не стратило ся.

— **Пригода анґлїйскої королеви з капелюхом.** Недавно тому їхала королева анґлїйска Вікторія через одну із улиць в Льондонї, коли нараз сильний вітер зірвав її капелюх з голови і поніс далеко. Якийсь хлопчище побачив то і пігнав за капелюхом та наконець зловив его настолочивши его ногою. Аж ось надбіг другий урвитель, вирвав єму капелюх і вложив его собі на голову. Але в тій хвили якийсь робітник вдарив его в лице, відобрав від него капелюх і чемно віддав королевій. Королева сьміючись з тої пригоди приняла капелюх, котрий ледви що ще подобав на капелюх і приказала всїм тром виплатити нагороду, але поїхала вже без капелюха.

— **Померли:** У Львові, Каликст Крижанївский, властитель аптики при ул. Казимирівскій; в Коломиї професори ґімназияльні: Емерик Турчиньский в 61 р. житя і Станїслав Левицкий в 40 р. житя; в Ярославі др. Ернест Ґаберле адвокат краєвий.

## ТЕЛЕҐРАМИ.

**Відень** 15 січня. О. Декерта, обжалованого о нарушене публичного спокою виголошуванєм антисемітских проповідий, увільнив суд на основі вердикту судиїв присяжних, котрі одноголосно признали его невинним.

**Софія** 15 січня. Кн. Фердинанд виїхав вчера перед полуднем за границю. Відозва до народу подає за причину виїзду справи родинні. Реґентию обняло цїле правительство. Собраниє буде скликане після первістної постанови на день 9 (21) січня с. р.

**Люблява** 15 січня. О 1 год. 28 мін. в ночи дало ся тут почути мірно сильне землетрясенє і підземний гук. В містї спокійно.

**Моравска Острава** 15 січня. В закопї Герменеґільде вибухнув огонь, в наслїдок чого згинуло 15 людий, 17 виратувано. Огонь займив ся не від вибуху ґазів.



## Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1895, після середно-европ. год.

**Відходять до**

| | Посціпні | | | Особові | | | |
|---|---|---|---|---|---|---|---|
| Кракова | 8·40 | 2·50 | 11· | 4·55 | 10·25 | 6·45 | — |
| Підволочиск | — | 1·56 | 5·4[illegible] | — | 9·50 | 10·[illegible]0 | — |
| Підвол. з Підзам. | — | 2·10 | 6· | — | 10·14 | 10·44 | — |
| Черновець | 6·15 | — | — | 10·30 | 2·40 | — | — |
| Черновець що понедїлка | — | — | — | 10·35 | — | — | — |
| Стрия | — | — | — | 5·25 | 9·33 | — | 7·38 |
| Сколього і Стрия | — | — | — | — | — | 3 00 | — |
| Белзця | | | | 9·15 | 7·10 | | |

**Приходять з**

| | | | | | | | |
|---|---|---|---|---|---|---|---|
| Кракова | 1·22 | 5·10 | 8·40 | 7·00 | 9·06 | 9·00 | — |
| Підволочиск | 2·25 | 10·00 | — | 8·25 | 5·00 | — | — |
| Підвол. з Підзам. | 2·13 | 9·44 | — | 8·12 | 4·33 | — | — |
| Черновець | 9·50 | — | — | 1·32 | 7·37 | — | — |
| Черновець що понедїлка | — | — | — | 6·17 | — | — | — |
| Стрия | — | — | — | 12·05 | 8·10 | 1·42 | — |
| Сколього і Стрия | — | — | — | 9·16 | — | — | — |
| Белзця | | | | 8·00 | 4·40 | | |

**Числа підчеркнені**, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

**Час** подаємо після годинника середно-европейского; він ріжнить ся о 36 мінут від **львівского**: коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

**Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.**

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

---

хмар виглянув місяць; они глянули в гору — і ось, над ними, здавалось не висше, як недалекий вершок гори, горіло ясне сьвітло! Серця в них забили веселїйше; сьвятий страх пішов по них і всї як один кликнули:

— Звіза! Звіза!

Глава друга.

В мурі Єрусалима від заходу єсть брама, котрою виходить ся до Вифтлеєма. На площу перед нею сходить ся найбільше людий з охрестности міста. Ще за Саламона перенеслась була туди торговля; купцї з Єгипту, Тиру і Сидона[8]) виставляли там свої товари на продаж. Навіть ще й нинї, — майже по трох тисячах лїт — відбуває ся там торг, а чого лиш кому потреба, може собі купити перед вифтлеємскою брамою.

Було то около третої години дня — жиди числили години від всходу сонця — і богато вже розійшлось було з торговицї; а всеж-таки майже неслїдно було, щоби глота зменшила ся, бо все знову приходили другі. Зпоміж нових прихожих звертала на себе увагу одна громадка, вложена з чоловіка й жінки та осла.

Чоловік держав звіря за поводи і мав палицю в руцї, котрою підпирав ся, або підганяв звіря. Одїж на нїм була така сама як і у тих жидів коло него. Черти его лиця показували може на яких пятьдесять лїт; в бороді прокидав ся вже сивий волос. Єго неспокій і непевність були ознакою, що не привик до такої глоти. Осел грив вдоволений кинену перед него траву і єму було байдуже про той крик доокола него та про ту женщину, що сидїла на нїм. А та женщина була загорнена в плащ з темної вовнянної материї; з єї голови звисала заслона, що вкривала єї лице; від часу до часу відхилила она трохи ту заслону, щоби роздивити ся доокола себе.

Аж ось заговорив хтось до того чоловіка.

— Чи ти не Йосиф з Назарета?

Бесїдник стояв таки зовсїм близько.

— Так менї на імя! — відповів Йосиф і обернув ся. — А ти? — О, мир тобі, раббі[9]) Самуїле!

— Прийми й від мене таке-ж поздоровленє! Раббі замовк на хвильку, глянув на женщину а відтак додав: Мир тобі і твоїм!

При тих словах поклав він праву руку на груди і поклонив ся женщинї. А та як-раз відхилила була трохи заслону, так, що єї лице було на хвильку видко. Тому, котрого звали раббі Самуїлом, досить було лиш глянути, щоби зміркувати, що її ледви що минули роки молоденької дївчини.

Мужчини подали собі руки. Раббі відозвав ся:

— Твоя одїж мало що запорошена, а з того здогадую ся, що ти ночував тут в містї.

— Нї! — відповів Йосиф. — Ми дійшли вчера не дальше як до Вифанії і ночували в тамошнїй господї. Нинї досьвіта пустились ми в дальшу дорогу.

— А далеко-ж ідете, може до Йоппи?

— Нї, лиш до Вифтлеема!

— Ну, вже розумію! Ти родом з Вифтлеєма та ідеш туди з донькою, щоби там після цїсарского записати ся.

Йосиф не змінююче свого становища і виразу лиця відповів:

— То не донька моя!

В тій хвили женщина підняла заслону так, що цїле єї лице було видко. Раббі глянув на ню і переконав ся о єї надземній красотї. Она почервонїла ся і спустила заслону.

— Твоя донька красна! — шепнув раббі.

— То не донька моя! — відповів Йосиф спокійно!

(Дальше буде).

[8]) Тир і Сидон, давні міста фенікійскі над морем.

[9]) Раббі — слово еврейске, значить: учитель, книжник.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.